Ročník XI. — Číslo 38. Kvasilov dne 6. října 1936. Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Láska.
Láska zrovna jako slunce [bývá:
krásu jiných hvězd nám [za dne skrývá.
Teprve až za hory se schová,
krása jiných hvězd nás [poutá znova.

V době posvícení.

Pro diváka neznalého českých zvyků skýtá obraz našich osad v době od počátku září až do hlubokého listopadu obraz překvapující a zajímavý. Překvapujícím proň jest, že v tytéž vesnici mají Češi tři dni svátků a ostatní národnosti všední den. Musíte mu pak vysvětliti, že to je posvícení — staročeská oslava zakončení letních prací.

Bylo by jistě zajímavé zjistiti, proč ta která osada si vybrala za datum k posvícení ten který den. Přišlo by se asi na spojitost s posvíceními v rodných krajích ve staré vlasti a na spojitost s významnými momenty v kronice obce. Nechci však psáti o historii vzniku našich posvícení ale o posvíceních, jaké nyní jsou.

Představa posvícení je spojena nejen s dobrým jídlem a pitím ale rovněž s dobrou zábavou, při níž známý český humor slavil své hody, zbavoval lidí jejich každodenních starostí, osvěžoval mysl a vzpružoval síly k dalšímu životnímu boji. Kolik veselých příběhů posvícenských slýcháme vyprávěti od starších občanů, co bodrosti a zdravého smíchu v nich! Posvícení bývalo dostaveníčkem známých z blízkého i dalšího okolí, což mělo velký význam. Krajané se seznamovali blíže, dovídali se o sobě, žili družněji.

Dnešním posvícenským zábavám chybí ono zdravé veselí. Snad je to proto, že starší občané na zábavy nechodí aneb velmi málo. Myslím, že není na místě tato přílišná šetrnost uvážíme-li, že výnos zábav jest častokráte jediným důchodem místního českého spolku. Spolek ztratí a ztratí i zábava. Mládež ponechaná sama sobě neudrží zábavu vždy v dobrých kolejích, zábava vázne nebo docela vybočí ze slušných mezí.

A co platí o zábavách, platí i o životě v obci vůbec. V mnoha obcích není přímého kontaktu mezi mládeží a staršími — není ho ani mezi staršími občany. Nejvíce tím trpí ovšem spolkový život, jemuž schází družnost a jednota. A když mládež v touze po činech, po prospěšné celku práci zakládá spolek svůj, jsou z toho nedorozumění a nesváry.

Proto nepodceňujme význam společných zábav, jediných našich společenských podniků. Často při sklenici piva padnou rozhodnutí nejlepší.

Americké volby.

V žádném jiném státě na světě nemá volba presidenta a atmosféra kolem ní tak velký vliv na politické rozhodování, jako ve Spojených státech. Americký politický život je v předvolebním roce vyplněn vlastně jen volební kampaní, končící vlastním volebním aktem „první úterý po prvém pondělí v listopadu". Zbývá tedy do dne, kdy bude rozhodnuto o presidentu, který by vládl Spojeným státům na další čtyři leta, již pouze jeden měsíc. Demokraté zvolili ve Filadelfii, jak známo, za kandidáta na tento úřad opět nynějšího presidenta Roosevelta, zatím co republikáni se usnesli v Clevelandu, že budou kandidovat A. M. Landona, guvernéra státu Kansas.

Úřad presidentský není jediným důležitým úřadem, o jehož obsazení rozhodnou listopadové volby. Bude obsazen i stolec vicepresidenta, místa třetiny z celkového počtu 96 senátorů (každý stát Unie — bez ohledu na velikost i počet obyvatel — posílá do Washingtonu dva kandidáty) a 435 míst členů poslanecké sněmovny (o počtu poslanců jednotlivých států rozhoduje hustota obyvatelstva).

Spolu s volbami hlavních spolkových orgánů jsou prováděny ve většině států volby guvernérů a jejich nejdůležitějších spolupracovníků, dále obsazování četných úřadů komunálních, soudních a jiných. Politicky zainteresovaní voličové mají letos příležitost jít k volební urně nejméně dvakrát — jednou, když se rozhoduje o kandidátech pro hlavní volbu a pak při volbě vlastní. Ve většině případů však jdou k urně ještě víckrát. Na příklad při volbách doplňovacích, prováděných v případě, že některý úředník opustí svůj úřad před uplynutím předepsané doby. Mimo to se koná v čtyřletém časovém rozmezí mezi dvěma presidentskými volbami ve Spojených státech řada regionálních anebo místních voleb do úřadů, jejichž funkční období je kratší, než v úřadě presidentském. Krátce se dá říci, že se ve Spojených státech koná mnohem více voleb, než v kterékoliv jiné zemi.

Ale to není hlavní pozoruhodnost amerického života; ta záleží v zásadě bezprostředního hlasování lidu při určování všech úřadů. Zatím co v Evropě volí lid přímo jenom poslance a senátory, kteří teprve rozhodují o místech vyšších i místě nejvyšším, rozhoduje americký volič přímo o osobě presidenta, guvernéra, starosty města a podobně; volí přímo zástupce ve spolkové radě, jednotlivých státech i okresech.

Dělba pravomoci.

Základním kamenem ve výstavbě amerického státu je nezávislost jednotlivých instancí na sobě a jejich závislost na voličích. V této nezávislosti vidí velkou výhodu americké demokracie nejen občané, nýbrž i úřady; společná ústava i ústava jednotlivých států obsahuje ustanovení k zajištění tohoto stavu, zvláště pevná omezení práv jednotlivých vládních instancí. Proto každý Američan může před soudem popírati právoplatnost a tím i účinnost jakéhokoliv vládního opatření, které podle jeho zdání překročilo hranice vymezené pravomoci.

Předpokladem pro to je dělba pravomoci mezi moc zákonodárnou, výkonnou a soudní. Praktické účinky oddělení moci zákonodárné od výkonné jsou však značně oslabeny okolností, že v obou sněmovnách kongresu zasedají političtí přátelé presidentovi, a to pravidelně ve většině. Přesto však není bezvýznamné, poněvadž president nemůže kongres rozpustit. Ještě důležitější je nezávislost soudů. Nejvyšší soudní dvůr může zrušit nejen správní nařízení, nýbrž i zákony, uzná li je většina jeho členů za protiústavní, to jest dojde k nálezu, že kongres překročil hranice své pravomoci.

Při tom, podle běžného názoru, nepřísluší žádnému státnímu orgánu právo, které mu není výslovně přiznáno ústavou. A ústavy se těžko mění, zvláště ústava společná. Proto může ústřední vláda zasahovati jen velmi omezeně do záležitostí jednotlivých států; stejně omezené je i právo jednotlivých států zasahovati do záležitostí jejich obcí.

Působení této volné státní struktury je zesíleno ještě tím, že do většiny státních úřadů se volí a že funkční období jednotlivých hodnostářů jsou poměrně krátká, aby se předešlo vzniku byrokracie.

—o—

Toledo a Alkazar.

Zesnulý nedávno v Praze 92 letý spisovatel Vasilij Ivanovič Němirovič Dančenko byl velkým znalcem Španělska, kde jak ve svém mládí, tak i v zralém věku prožil několik let, a o němž napsal několik velkých knih, uznávaných i Španěly samými za nejlepší vylíčení španělského života, charakteru španělského národa a španělské přírody.

V literárním dědictví Němiroviče Dančenka, jest jedna z knih zesnulého spisovatele, věnovaná Španělsku: „Kraj Marie Prečisté“ (Črty z Andalusie), vydaná v r. 190', ale v nynější době neobyčejně aktuální. Zdá se přímo, jako by V. I. Němirovič-Dančenko psal ze soudobého Španělska, ze Španělska, zachváceného ohněm občanské války.

Aktuelní a zajímavé stránky jsou věnovány Toledu a toledskému Alkazaru.

Hle, jak V. I. Němirovič-Dančenko líčí Toledo:

„V divukrásném prostoru nížiny jasně zalité sluncem a oděté prvou jarní zelení, vyrostl přede mnou útes, který se mně zdál ohromným, ale právě jen zdál, vzhledem k plochám obklopujícím ho se všech stran. Řeka Tajo lichotně ho obíhá, doslova celující tichými ručeji kamenné stupně neobyčejně jednolitého a ladného velikána... Nahoře ze skály se zvedly kamenné, jako ona a stejně ladné a gigantické věže, kaple, zdi... Prozatím je to kastilská nebo ještě lépe gótská citadela s gigantickým „alkazarem“ nahoře.

Zdá se, jako by všechno potlačovala. Toledo odtud, jako by se skládalo z kostelů, pevností a paláců, snažících se přerůsti druh druha. Nevíš, kde končí skála a kde začínají oni... Gótské město je neobyčejně zakončeno. Roste a roste, výše do nebe stoupají jeho věže, níže do bezedna padají stěny divokého útesu, narýsovaného, jak se alespoň odtud zdá, pravidelnými geometrickými liniemi. Hle, ukázaly se krovy domů; zdvihají se za zubatými zdmi a věžemi. Místy kláštery vynikají z celku a každý jednotlivě by mohl sloužiti jako ohromná a hrozná pevnost. Něco tě uchvacuje, spěcháš pobodnouti koně, zlobíš se na prostranství, které tě ještě dělí od toho, tam, smělého kamenného mostu, překlenutého přes propast, kde pomalu se valí v černé hloubce Tajo...

Paláce za paláci, věže za věžemi, průčelími a nárožími se zvedají jedny za druhými, otvírajíce nové perspektivy, a nad nimi kupí se siluety, jedna pyšnější druhé, jedna vznešenější a velkolepější svého souseda. Ulice běží nahoru po stupních, svazích, přelomech, klesají dolů, leckde se zdá, že se na nich neudržíš. Hlava se točí, kam pohlédneš“...

„Gótskými Athénami“ nazývá V. I. Němirovič-Dančenko Toledo. „Když jsem navštívil Alkazar“, — vypráví spisovatel dále ve své knize, — „byla tam usídlena vojenská škola. Stoupali jsme nahoru po gigantickém schodišti. Kamenná velkolepost těchto zdí, nekonečných linií, šíře rozměrů odpovídala duchu autora tohoto Alkazaru, Karla Pátého, kterému se zdál těsným celý svět, nebylo možno žíti v jiném paláci. Zde na všem tkví pečeť jeho mysli a charakteru. Ani jednoho usmívajícího se arabského detailu. Žádných arabských drobnůstek. Vše prosté, vše ohromné, vše stoupá do strašlivé výše, kde sotva lze zpozorovati vznešeně se stýkající klenbu. Tato schodiště jsou nekonečná. Sály jsou chladné, ale překvapují ušlechtilostí svého charakteru, svých proporcí. Nic zbytečného... Ještě jeden rys — a sál by se stal hrůzným vězením. Na hranici mezi tím a oním se zastavil toledský Alkazar“.

„Tento palác“, — praví dále V. I. Němirovič Dančenko, — „nejednou byl zničen požárem, a všimněte si, jej vždy hubila rozzuřená soldateska. Nejprve jej vypálili Portugalci v r. 1710, Karel III. zámek obnovil a umístil v něm továrnu hedvábných látek, kde pracovalo 700 dělníků. Počátkem XIX století vojáci maršála Sulta jej opět vydali všanc plamenům. Po třetí sami Španělé zničili jeden z největších svých divů“.

(CEPS.)

Marnost nad marnost.

V čísle 29. p. Vl. P. v článku „Pohodlnost“, poukazal na slabou spolupráci středoškolaků a vysokoškolaků s naší veřejností. Tato otázka v roce 1932 byla porušena i pisatelem tohoto. Pan Vl. P. učinil několik návrhů ve kterých nabádá k založení organisace středoškolaků a vysokoškolaků. Poněvadž od učiněné nabídky minulo 2 měsíce a nikdo z nich se nepřihlásil k diskusi, soudím, že to dává oprávněnost názvu dnešního článku. Jsem toho zdání, že snad střední a vysoká škola úplně nám odebírá kadr potřebných pracovníků. Své tvrzení opírám na tom, že tato palčivá otázka byla již několikrate porušena v našem tisku; většina mladých označených lidí neprojevila ani trochu zájmu v této záležitosti, neboť musí se konstatovati, že kadr pracovníků mezi naší mládeží čerpá se z mladých lidí z nižším vzdělním. Snad některý ze středoškolaků namítne, že

Besídka.

K. Jonáš.

Hlídač rozumu.

Povídka.

(Pokračování.)

„Hm, tak vida,“ liboval si v duchu časem, „prý zkažená žena a vlastně je lepší než všechny nejctnostnější z našeho městečka. Která by se takto ke mně chovala, která? Žádná —! Každá jiná by mně slovy štípala a hádky by vyvolávala. A tato je tak pozorná mlčelivá a radostná —“

Ale Vondrové takových pochval otevřeně neřekl. Choval se k ní sice tak šetrně, jak při své otrávené povaze jen dovedl, než přece jen přikládal za nutno aby ji udržoval stále v onom vědomí, že každé minuty tak snadno mohou se opět rozejíti, jak se byli sešli. Toliko v okamžicích náhlých, vznecujících záchvatů, kdy tiskl ji na svá prsa a líbal do hustých, černomodrých vlasů — tedy toliko ve vzkypění své vášně zapomínal na všechna svá předsevzetí a doznával še šeptavě, že by už bez ní žíti ani nechtěl

Ona bez jediného hlesnutí přijímala tato závratná ujišťování; jen oči její blaživě sálaly a prsa rychle vydychovala — —

Věřila slovům těm a v paměť svoji je přímo vtesávala A za nocí pak kdy vše kolem ztichlo, opakovala je sama sobě bezpočtukráte a opájela jimi smysly.

*

Dvě léta tak uplynula — —

A tu jednoho odpůldne, kdy chlapce vypravila do školy, sebrala Vondrová plachetku a šla nažat do polí trochu trávy — —

Nesla se lehce, jakoby dosud byla děvčetem, a oči její rozjařeně těkaly po zažloutlých lánech, zaplavených záři běsnícího slunce. Horká vůně zvedala se ze země a plamenila krev v žilách.

Na široké mezi, chráněné z obou stran vysokým žitem a lesknoucí se temnou zelení hedvábně poddajné trávy, potkala Vondrová lékárníkovu služku, mohutnou to ženštinu se širokými mužskými rameny a s hlavou, podobající se dřevěné kouli.

Pozdravily se a služka hned sdělovala, že vrací se z pole kam donesla za pracujícím lidem obvyklý obed.

„A co vy děláte?“ tázala se pak Vondrové a shmouřila vodové své oči tak zlobivě, jakoby čímsi byla na výsost podrážděna.

„To víte,“ odpovídala klidně tázaná, „práce je stále dost —“

„A jak bude dál? Zůstanete ještě u kožešník ?“

„A proč bych nezůstala?“ vyhrkla udivené Vondrová, nechápajíc, kam služka míří.

Ta se poťouchle usmála, při čemž levá, tučná její tvář nepřirozeně se nadmula. „Eh, slyšela jsem, že prý Šturma se ožení,“ lhala vědomě, neboť nikdo o ničem takovém vůbec nemluvil, „tak si proto myslím, že tam asi těžko vydržíte.“ A znovu se zařehtala, jakoby nemohla utajiti svou radost, nad tím, jak podařilo se jí nic netušící ženu poděsiti.

Vondrové klesly obě ruce podél těla a zrak se jí zamžil. Nebyla však schopna slova —

Služka zakývala ještě hlavou a do-

studia, jsou mu v tom závažnou překážkou, ale ani v čase prázdnin, které trvají u vysokoškoláků nejméně 3 měsíce, se neprojevuje nejmenší zájem k navázání lepších styků s vesnickou mládeží. Smutně to dopadá, jestli naše nejinteligentnější část společnosti jde mimo veřejného života, zůstává hluchá ke všemu tomu, co se děje kolem ní. S neveselým pocitem hledí se vstříc budoucnosti při takové situaci.

Přítel.

Dopisy.

Oslava svátku knížete Sv. Václava v katedrále v Lucku.

Skromná účast katolických Čechů volyňských a jejich školn. dětí, posvátné vzrušení a vděčné pohledy díků povídaly o velikém svátku a ještě větším zasvěcení. Po prvé u nás na Volyni, když z kůru zněl po česku chorál Svatováclavský, bylo nám všem naráz podivně. Srdce otvíralo pod nápory slov a melodie city nejskrytější a jeho pulsem radost s obdivem, úctou i vděčností nám naháněla slzy do očí.

Daleko od vlasti v cizím prostředí, taková hrstka ve velikém chrámě, slyšíme českou píseň a uctíváme před oltářem prvého světce českého, před jehož aureolou se zarazil nápor germanisační na český stát. Tu poznáváme sílu prosby: „Nedej zahynouti nám ni budoucím!“ Tu cítíme božskost všemohoucího a záchvěvy rozpřáhlého srdce. Jsou chvíle posvátné, tak hluboce, jen v chrámě. Při milé a srozumitelné řeči jeho veledůstojnosti pana preláta Skalského před obřadem obkuřování obrazu sv. Václava nás vzrušily a význam svátku postavily před oči. My Češi jsme byli pozváni ke skromné ale slavnostní oslavě sv. Václava a byli jsme překováni. Za sto vřelých slov a radostných vzdechů, zá hluboký průvan božství, za útěchu dáváme křesťanské zaplať Pán Bůh.

—j-p-o—

—o—

Kronika.

Vláda nezmění měnovou politiku.

V paláci P. Presidenta byla konána konference, jíž se zúčastnili P. President republiky, gen. Rydz Śmigły, ministerský předseda Skladkowski a členové vlády. Po prozkoumání mezinárodní měnové situace došla konference k přesvědčení, že není žádné příčiny, aby vláda změnila dosavadní měnovou politiku polskou.

Náhradní branná povinnost.

Jak sděluje tisk jest vypracován projekt zavedení tak zvané „nahradní branné povinnosti“, t. j. jakési pracovní služby. Příslušné nařízení P. Presidenta republiky se připravuje. Náhradní branná povinnost zahrne všechny osoby, která jsou schopny vojenské služby se zbraní nebo beze zbraně, s výjimkou těch, kdo sloužili ve vojsku aktivně více nežli pět měsíců. Osvobozeni jsou nemocní a neschopní práce, dále osoby službou povinné, které žijí v cizině, a konečně takové osoby službou povinné, jejichž povolání by znamenalo značné poškození veřejného nebo důležitého soukromého zájmu.

Devalvace československé koruny.

Na základě porad vládních činitelů vypracovali hospodářští ministři v součinnosti s ministerstvem financí a Národní bankou návrh zákona, jímž se sníží obsah zlata v československé koruně. Tímto opatřením doplní se devalvace československé koruny z roku 1934.

Devalvace československé měny nebude přesahovat 16 proc. dnešní zlaté parity.

Návrh zákona o řádech a vyznamenáních v Československu.

Jak se oznamuje čsl. ministerská rada schválila návrh zákona, kterým se mění zákon o zrušení šlechtictví, řádů a titulů.

Podle nově navrženého zákona má býti přípustnost vyznamenání rozšířena pro všechny československé státní občany, osoby vojenské a občanské a to ve formě řádů a čestných odznaků, medailí, diplomů a pamětních medailí. Vyznamenání mají býti udílena za zásluhy o Československou republiku, za mimořádné vykony, za vědeckou, hospodářskou sportovní a jinou významnon činnost. Řády a čestné odznaky propůjčuje president republiky. Nepůjde-li o vyznamenání za statečnost, bude vyznamenání spojeno s taxou ve prospěch státní pokladny.

V Maďarsku byly všechny politické schůze a průvody zakázány.

V posledním maďarském úředním listě bylo uveřejněno nařízení vlády, jímž se právo shromažďovací s okamžitou platností omezuje. Ve smyslu tohoto nařízení jsou všechny lidové schůze, vyjímaje schůze poslanců v jejich volebních okresech, v nichž referují o své parlamentní činnosti, a všechny politické průvody až do dalšího opatření zakázány. V nařízení toho se týkajícím se též praví, že takovým schůzím, průvodům a procesím

---

dala pichlavě: „Tak se jen na to připravte.“ A pozdravivši nedbale zašustila naškrobenou sukní a ubírala se po mezi k městečku.

Jako zkameněla hleděla za ní Vondrová zkalenýma očima. Tělo její ztrnulo a prsa zavalila se obrovitou tíží. Náhle však projel jí hlavou žhavý proud a v týle ucítila hlodavou bolest.

„Ježíš Marjá,“ zaúpěla a zničena klesla na obě kolena. „Tak je všemu konec!“

A z očí vytryskly jí horké slzy a padaly velikými krůpějemi do poddajných travin. Plakala až do večera.

Utrýzněna vnitřními zápasy dovlékla se posléze domů.

V síni zastala Šturmu. Pěchoval palcem tabák v dýmce a trhal po svém zvyku nehezky krkem. Vondrová opřela se o zeď a nehybna hleděla mlčky na kožešníka.

Ten teprve za chvíli šlehl po ní okem a ihned postřehl, že není svá.

„Co pak se vám stalo?“ zahučel, jakoby se ptal jen s nechutí a přemáháním.

„Nic!“ vydechla spěšně a sklopila hlavu.

Šturma se obrátil a pohlédl na ní pozorněji.

„Mně říkáte nic?“ vykřikl nakvašeně

„Nu tak — řekli mi lidé pravdu,“ začala potichu , Prý se oženíte —“

Kožešník chtěl se už od srdce lži té zasmát, ale najednou násilně smích v sobě udusil.

„Co by jí bylo potom, i kdybych se oženil?“ ozvalo se v něm vzdorně, „takové vrtochy si nesmí dovolovat.“ A nahlas už zavichřil: „Nu, ano, pomýšlím na ženitbu, máte snad něco proti tomu —?“

„Ne!“ zalkala spíš, než odpověděla. Ale v tom, jakoby už přetížena byla návalem nepřekonatelného žalu, sepiala ruce a pozvedla je žebronivě nad hlavu. „A co bude ze mne?“ vydralo se jí ze stísněných prsou.

„Přece jsem vám nic neslíbil!“ okřikl ji zpurně, „dělejte si, co chcete —“

Až do této chvíle nemohla nikdy Vondrová pochopit, proč ostatním lidem je protivný Šturmům hlas. Teď však, kdy obořil se na ni tak vztekle a kdy ji zrovna nelidsky od sebe vyháněl, uvědomila si i ona pověstný. zžíravý ten jeho tón, jenž každého urážel a rozčiloval. A najednou zmocnil se jejích smyslů proti Šturmovi takový odpor, že až závrať z něho ji zachvacovala.

Přitiskla chvatně dlaň na oči, jakoby už na kožešníka ani podívat se nemohla a potácela se ze síně do světnice. Její chlapec hrál si tu na podlaze s papírovými vyjáky.

„Nech toho, půjdeme odtud!“ poručila mu a sama hned jala se skládati šaty do kufru — —

Šturma zatím pokuřoval si v síni a usmíval se zpupně koutky stisknutých úst. Věděl, že Vondrové ublížil a cosi jej přímo nutkalo, aby šel za ní a několika slovy ji udobřil, ale zavilá pýcha spalovala v něm současně všechny tyto úmysly a srdce mu zatvrzovala — —

„Nesmím se Vondrové poddat, ne,“ opakoval si ustavičně, jakoby se bál, že by přece jen mohl povolit,

A když posléz vrátila se ona do síně a sdělila mu, že si najde službu jinde, ušklibl se jen a odsekl: „Pro mne za mne — —“

(Dokončení příště.)

má býti v případě potřeby zabráněno též brachiální mocí. Příčina vydání tohoto nařízení se v něm sice neoznačuje, avšak dle poslední ostré řeči ministra vnitra Kozmy proti maďarským sociálním demokratům lze míti za to, že zákaz politických schůzí a průvodů směřuje hlavně proti nim.

Před rokem se Italie rozhodla k útoku na Habeš.

Italie oslavila prvé výročí Velké rady fašistické, na které bylo rozhodnuto zahájiti válku proti Habeši. Tlampače na hlavních římských ulicích a náměstích umožnily obyvatelstvu vyslechnouti Mussoliniho řeč, kterou pronesl v předvečer zahájení habešského tažení.

Bulharský národní svátek.

Je-li největším bulharským svátkem vůbec 3. březen — den osvobození Bulharská z 500 etého tureckého jha, řadí se 3. říjen svým významem hned za ním. Neboť r. 1878 bylo sice Bulharsko osvobozeno z tureckého otroctví, ale zůstávalo dále vasalem Turecka. Až za 30 let, v říjnu r. 1908. se teprve úplně splnily osvobozenecké snahy. Bulharsko shodilo poslední pouto, vymanilo se úplně z tureckého područí a stalo se skutečným nezávislým, samostatným královstvím.

Nebylo toho dosaženo lehce. Velmoci, obávající se nového silného slovanského státu, zmařily již r. 1878 na berlínském kongresu sanstefanský mír, jenž by byl uskutečnil sen všech Bulharů — Veliké Bulharsko. Berlínský kongres byl počátkem všech balkánských běd. Bulharsko zůstalo malým vasalským státem. Těžce před tím dobývalo své svobody, těžce dosahovalo i své nezávislosti potom. Bulharský kníže Ferdinand získal nejprve přízeň Rusů. Pak zvolna upevňoval svou vládu a čekal na příznivý okamžik. Vhodná chvíle nadešla v říjnu 1908. Kníže, podporován ministerskou radou, parlamentem a celým národem, prohlásil slavnostně v Trnově, starobylém to korunovačním městě dávných carů Bulharsko za samostatný stát nezávislé království.

Zbývalo sjednotiti všechny Bulhary. Místo štěstí následovalo však tragedie. Zavinila ji pochybená bulharská politika. Čtyři války vedlo Bulharsko o své sjednocení, dvě vítězné, dvě prohrané. Ideálu dosaženo nebylo. V těžké době vstoupil na trůn v říjnu r. 1918. král Boris III.

Zlatý poklad USA -- 19 miliard dolarů.

Americký Federal Reserve Board sděluje, že k 30. září měla americká vláda zlatý poklad v ceně 18.840 milionů dolarů. Je to největší zlatá zásoba, která byla dosud zaznamenána.

Čínská vláda odmítá japonské požadavky.

Pevné stanovisko čínské, které se stavělo záporně k japonským požadavkům, vyvolalo mezi japonskými diplomaty úžas. Proto převládá názor, že jednání nebudou míti úspěch. Vrůst napětí je zřetelně viděti v Šanhaji. Japonští námořní střelci jsou skutečnými pány Hančeu, kde zřídili barikády, opatřené ostnatými dráty. Obyvatelé města Hančeu zděšené prchají, mají strach, aby po nich japonští vojáci nestříleli.

Anglická opatření v šanhaji.

Britské námořní úřady učinily příslušné přípravy k vystěhování žen a dětí britských státních příslušníků z Hankeu a ostatních přístavů na Žluté řece, bude-li to potřeba. Britská úřední místa varují před poplachem, protože jde o čistě bezpečnostní opatření. Podle odhadu japonských úředních míst jest mezi Šanhaji a Nankinem soustředěno na 70 000 čínských vojáků.

Válečné napětí v Šanhaji.

Velké napětí v posledních dnech v Šanhaji již trochu polevilo, ale ve čtvrtek se situace opět přiostřila novými opatřeními japonského vojska. Na všech křižovatkách ulic mají Japonci vše přichystáno ke stavbě překážek z ostnatého drátu. Také japonské školy byly znovu obsazeny japonským vojskem. Před školami stojí tanky a pancéřové vozy. V noci byly vyloděny další oddíly japonských námořníků.

Gen. Franco o své vládě.

Generál Franco prohlásil zvláštnímu zpravodaji Havasovu, že jeho vláda bude vládou pro lid v duchu sociální spolupráce. Ve svém projevu vytýkal zejména pokles vlasteneckého smýšlení u vedoucích tříd, které nerozumně přijímaly různé doktriny z ciziny. Pravil, že jeho vláda bude totalitní, nikoli však výlučně vojenská; vypracuje široký sociální program, jehož účelem bude, aby byl zlepšen osud dělníků a sedláků. Pokud jde o poměr Španělska k cizím mocnostem, generál prohlásil, že rozhodně odmítá pouze styky se Sovětským svazem, které budou ihned přerušeny.

Gen. Francisco Franco narodil se r. 1892. Roku 1910 vyšel z vojenské akademie v Alcazaru v Toledu jako podporučík a potom sloužil v Maroku, kde postupoval až do hodnosti brigádního generála.

Milice střílí rukojmí.

Uprchlíci z Bilbaa, kteří přibyli na španělské šalupě do Hendave, vypravují že bombardováním bylo v městě zničeno přes 150 domů. Vládní milice postřílela v odvetu 80 předních občanů města, které zatkla jako rukojmí, a vzkázala štábu povstalců, nepřestane-li bombardování, že postřílí veškeré ostatní rukojmí.

Alcazarští kadeti líčí svůj boj na život a smrt.

Obhájci Alcazaru vypravují, že byli za obléhání podrobeni několikráte těžkým zkouškám. Hned při vypuknutí povstaleckého hnutí v červenci, uzavřeli se kadeti v Alcazaru a s nimi jejich přátelé a stoupenci pravice, jakož i celá posádka občanské gardy. Bylo to celkem 1.200 lidí, mezi nimi asi 400 žen a dětí, neboť mnozí z obránců měli s sebou své rodiny.

Prvou starostí bylo zabezpečení zásob potravin. Také vody měli obhájci Alcazaru v prvních dnech dostatek, ale poslední dobou musili příděl vody značně omezovat. Potraviny již rovněž docházely a jídlem obhájců byl většinou černý tvrdý chléb. Pro nedostatek jídla a pití bylo nutno také obětovati všechny koně policejní jízdní škadrony.

Styk s okolním světem udržovali kadeti pomocí rozhlasové stanice, kterou také zachycovali zprávy povstalců i zprávy madridské vlády. Konečně v pondělí 28. září v 18.30 hodin vstoupili do Alcazaru první španělští legionáři, jejichž příchod vzbudil nepopsatelné nadšení. Kromě 80 byli všichni vojíni i jejich rodiny v Alcazaru zachráněni, avšak 500 je jich zraněno.

Při výbuchu, kterým bylo vyhozeno do povětří hlavní opevnění, nebyl téměř nikdo poraněn, protože důlní inženýr v pevnosti poměrně přesně odhadl, kde výbuch nastane. Z obránců byli zabiti většinou ti, kteří se vypravili za hledáním potravinových zásob.

Rykov byl zbaven úřadu ministra pošt.

Nařízením předsednictva ústředního výkonného výboru Sovětského svazu Rykov byl odvolán z úřadu lidového komisaře pošt, telegrafů a telefonů. Na jeho místo byl ustanoven dosavadní lidový komisař vnitra Sovětského svazu Jagoda, jejž v resortu vnitra vystřídává Ježov.

A v Palestině to bouří dále.

Na trati Haifa—Jerusalem se Arabové pokusili vyhoditi do povětří anglický vojenský transport. Útok byl znemožněn jen tím, že vojenský transport odjel z Haify dříve, než se očekávalo, takže přípravy arabských povstalců nebyly ještě zcela provedeny. Šetřením se zjistilo, že na trati byly napolo vykopány již jámy pro položení pum. Poblíže Jaffy byl zastřelen arménský příslušník, zaměstnaný ve vládních dílnách.

Podle odhadu činí ztráty britské armády v Palestině od začátků nepokojů; 2 důstojníci a 18 mužů mezi mrtvými, 16 důstojníků a 87 mužů mezi zraněnými. Deset dalších bylo při nehodách poraněno.

Oznámení.

Výbor Českého Klubu v Hulči oznamuje, že posvícení v Hulči se bude konati místo v obvyklou 3-tí neděli říjnovou, až dne 8. listopadu.

Výbor Klubu.

Různé zprávy.

Let Portsmouth—Johannesburk.

Z Portsmouthu startoválo devět britských letadel k závodnímu letu do Jo-

hannesburku (Jižní Afrika). Trať o délce asi 9 700 km vede přes Běledrad a Káhiru.

V letu zvítězil letec Scott. Účastník leteckého závodu Portsmouth-Johannesburg Scott přiletěl do Johannesburgu ve 12.32 hod. místního času. Scott absolvoval let z Portsmouthu do Johannesburgu za 52 hod. 58 min. Scott byl vítězem již v několika dřívějších leteckých soutěžích, m. j. vyhrál závod Anglie—Australie r. 1934, kdy jeho společníkem byl Campbell Black, který nedávno zahynul při leteckém neštěstí. Tentokráte byl Scottovým společníkem Guthrie.

Zdá se nyní, že Llewellyn, jiný účastník nynějšího závodu, měl před Scottem náskok, dokud nebyl postižen u Abercornu nehodou. Llewellyn se zřítil u jezera Tanganiika. Letadlo se zničilo, posádka dvou mužů je živa a zdráva.

Rozsévač dětské radosti zemřel.

V Liverpoolu zemřel po operaci 73-letý vynálezce mechanických hraček Frank Horby, který byl v roce 1931 zvolen poslancem za Liverpool. Nápad, vyrábět mechanické hračky, bleskl Horbymu myslí roku 1900, když viděl oknem vlaku stojícího ve stanici, mechanický jeřáb při práci. Napadlo ho, že by bylo dobře vyrábět malé modely různých strojů, jako hračky z ocelových destiček. Tehdy začal procovat s jednou pomocnou silou. Dnes zaměstnává továrna Horbyho 2.000 dělníků. Anglický tisk připomíná obrovskou korespondenci, již dostává továrna hraček z celého světa. Minulého roku byl denní průměr dětské pošty 700 dopisů denně, většinnu od hochů všech národů. Kolika dětem způsobil vynález Mr. Horbyho radost za těch 36 let!

Štěstí dítěte na moři narozeného a jeho matky.

Před nedávnem vracela se z Brasilie na italské lodi „Augustin" do Maďarska chudá vdova po maďarském horníku J. Bodnárovi, který zahynul při důlní katastrofě. Do Maďarska vracela se proto, poněvadž se v Brasilii obávala bídy. Na lodi se jí narodilo dítě mužského pohlaví, od kteréžto chvíle potkávalo je štěstí jedno za druhým. Prvním štěstím pro ně byla sbírka, vykonaná na lodi ve prospěch tohoto dítěte, která vynesla více než 25 tisíc Kč. V Terstu očekával je pak úředník paroplavební společnosti, již loď „Augustin" patří, který Bodnárové oznámil, že její hoch, jakmile doroste, bude přijat do stálé služby u této společnosti, což bylo jejich štěstím druhým. Za několik dní po jejich návratu do Kečkemétu obdržela Bodnárová výzvu, aby přijela se svým dítětem, které bylo pojmenováno po italském králi Emanuel, do Italie, kde se o ně stát postará a kde hoch na italské lodi narozený bude vychován na státní útraty. Bodnárová prý této výzvě znamenající vrchol jejího štěstí, také vyhoví a již se chystá na cestu.

Zajímavosti z botaniky.

Jediný lék proti malomocenství je šalmugrový olej, který se tlačí ze semen stromů čeledi Flacoturtiaceí z indo-malajské oblasti, zvláště v Anamu, Burmě a Siamu. Semena jsou uložena v dužnatém plodu, který je velikosti pomeranče a je mu též podobný svým tvarem. Obsahují až 60 proc. oleje, který se malomocným vstřikuje pod kůži a olej tento je, jakožto oficiální lék, předepsán lékopisy mnoha států, zvláště krajin jižních a rovníkových. Podle odhadu Mac Donalda, leprologa Havajských ostrovů, bylo by zapotřebí nejméně 1,000.000 litrů šalmugrového oleje, aby všem malomocným podle zaznamenané statistiky mohlo se dostat minimálního množství potřebného k léčení.

Ženská hlídka.

Po prázdninách.

Na široké lány, na daleká prázdná luka opojená melancholií podzimní nálady padají poslední paprsky letního slunce.

Ne jeden student a ne jedna studentka lzavým okem se loučí s krajinou s rodiči a jde za svým cílem, pro nauku do škol.

Jední odnášejí si milé vzpomínky na bezstarostné dni, jiní zas radost, že si mohli vydělati, aby ve školním roce, měli na své výdaje, a všichni jdou se učit, neb vědí, že naukou si shromažďují poklady do svých duší, poněvadž věda je druhý poklad po matce. Bez matky je těžko žíti na světě, a život je velmi smutný, a taktéž člověku — bez vědy je těžko zajistiti si existenci, a svět se takovým lidem zdá temným a zlým.

Jednak svět je pohádka, je to krátká pouť a proto ty krátké pouti hleďme využiti jen z té světlé stránky a špatnou snažme se napraviti svorností a vědou.

72.

„Máme vašeho otce rádi, buďte oň bez starosti," ujišťoval hrabě ochotně, jako by si přál, aby malá slečinka byla o jeho přízni přesvědčena a také jemu svoji přízeň projevila.

Milada políbivši hraběnce ruku, uklonila se pánům a již zmizela. Panstvo sedělo ještě chvíli, potom však hraběnka projevila přání projíti se parkem. Artur nesl její kytici a zvolna brali se směrem k zámku. Než k němu došli, byla již zase hraběnka unavena a zmocňoval se jí neklid v příčině Niny.

„Jak si na ni vzpomenu, hořkost mě zalévá," naříkala.

„Půjdu tedy hned a vyřídím s ní, co je nutho," navrhoval hrabě, jenž byl v dobré náladě.

„Učin tak, uleví se mi. Ať ke mně nechodí, zakaž jí to. A kuchyňské dej také výpověď. Byly domluveny, jsou obě stejné. Já zatím napiši do Prahy do paláce, aby našli a poslali jiný personál. Půjdeš, Arture, se mnou?"

„Doprovodím tě, tetinko, ale potom si ještě trochu vyjdu. Málo jsem se dnes pohyboval a nemohl bych v noci spáti."

„Jen již nikam nejezdi, zdržel by ses a víš, jak nerada potom čekám."

„Buď bez starosti, vyjdu si pěšky."

69.

hraběnka Y. Znala jsem její matku či otce." A již upozorňovala hraběte, kde se s těmi dámami setkali a jak dávno jest již tomu, co je neviděla.

Než se nadáli, byla kytice hotova. Milada ji rozprašovačem postříkala a s roztomilým úsměvem hraběnce podávala.

„Jste umělkyně a velkou radost jste mi udělala. Některý den musíte ke mně do zámku, snad něco najdu, čím bych také já vám radost udělala. Podívej se, Roberte, není to nádherné?"

„Zajisté všechna česť takové práci. Buďte, slečinko, tak hodná, udělejte mně také kytičku, ale jen docela malou."

„S radostí" svolovala Milada a v malé chvilce podávala hraběti kytičku, jež jevila vkus a krásný soulad barev. Hrabě žertoval a připnuv si kytičku na kabát, ukazoval hraběnce, jak naráz omládl.

Při všem tom živém hovoru Artur mlčel, stíhaje lačným pohledem každý pohyb Miladin. Ani si nebyl vědom, jaký mocný dojem se ho zmocňuje a jaký obdiv se v jeho zracích zrcadlí. Každý rys její tváře a každou linii jejího těla sledoval a zdálo se mu, jako by nikdy dosud nespatřil bytost líbeznější a ladnější. Milada nejevila bázně, všechno její počínání neslo ráz zvláštní uhlazenosti a měk-

K tomu nás povede nauka občanska, aby se z nás stali kulturní a uvědomnělé lidé. Ve všem najdem krásy nadšení, kouzla, a protož si přejme, aby jsme byli ve všem dokonaly a aby náše děti byly lepšími než my, chtějme aby duše jejich byly výše než-li náše.

Všecko co nejdražší shromažďujme si teť, aby, jsme mohli vložit do nich, všecku krásu, všecku horoucnost, dobrotu a štěstí.

„Studující.“

Láska.

Láska je jako vláček na trati...
Kousek Tě sveze — pak musiš vy- [stoupit
a vláček ujede,
v dáli se ztratí... —
Raneček touhy zbude jen v rukou
a srdce zlomené mukou.
Marně si říkáš — musí tak být.
Já vím — já vím —
Slza se po tváři přece jen zaleje,
ještě se rozbíháš zachytit modrý dým.
Pak klesáš — hladíš —
aspoň ty koleje.

„Jedna z Volyně“

Veselý koutek.

Definice facky v řemesle.

— Často je facka jediným možným a správným argumentem. Než dojde k rukopisu manu propria, tak se slibuje, a v tom jsou rozdíly. Krejčí řekne: Já ti ji přišiju. Švec: Jestli tě tíhnu. Pekař: Navalím ti jednu. Zámečník: Já ti ji našroubuju. Pilot: Dostaneš ji, že poletíš. Číšník: Já ti ji naleju. Řezník: Říznu-li tě. Malíř: Zmaluju tě jako obraz. Šofér: Já tě zjezdím. Sazeč: Vsadím ti ji. Montér: Esli ti ji dám, budeš rozmontovanej, že tě nikdo nedá dohromady. Kostelník: Jest-li ji ode mne dostaneš, neřekneš ani amen.

*

A: Jestli pak víš, co je to „sprosťactví“.

B: Dám se poddat.

A: Sprosťactví je to, když zeť vyhodí svoji tchýni ze dveří a volá za ní: „Kam tak pospícháte, drahá maminko?“

*

Jaký je rozdil mezi ženou a kravatou?

?

Žádný, obě ti visí na krku.

Poučení.

„Tati, proč se říká ženám slabší a mužům silnější pohlaví?“

„Slabší pohlaví je často silnější pro slabost silnějšího pohlaví k slabšímu pohlaví. Tak: teď to víš a dej mi pokoj.“

Hospodářský zpravodaj.

Správné zacházení s vápnem na poli.

Hašení vápna páleného na sucho, bez vody pouhým přikrýváním vápených hromadek zemí a dalším ležením není doporučitelno. Ještě horší jest nechávati nepřikryté hromady vápna na poli a čekati, až samy zvětrají a se rozpadnou. Nejlépe je pálené vápno na poli rozděliti na hromádky as 5 kg hmoty obsahující, přihoditi hlinou a políti vodou; na 5 kg vápna dávají se as 2 litry vody. Více vody nemá se bráti, protože by vápno změnilo se v kaši, která se pak nedá dobře a stejnoměrně na poli rozhoditi. Zhašené vápno rozhazovati se má za suchého, bezvětrného počasí, při čemž jest dobře smísiti je se zemí, která hromady pokrývala, aby docílilo se stejnoměrnějšího rozházení a současně zabráněno bylo ztrátám a nepříjemnostem, vznikajícím při rozhazování vápna práškovitého. Nejvýhodnější je zadělati vápno s podmítkou.

Šťavnatá součást v zimní krmné dávce dojnice.

Dojnice klade veliké požadavky na to, aby v krmné dávce bylo zastoupeno co nejvíce šťavnatých složek. V

CENY OBILÍ.

Záznam 29.IX. soukromého obchodu—zač kupuje.

Žito	zl. 15.25	za 100 kg
Pšenice	„ 21.75	„
Ječmen	„ 17.75	„
Oves	„ 13.75	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 33.50	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ 21 00	„
Mák	„ 83.00	„
Jetel	„ 90.00	

Podle posledních zprav se dne 2. října ceny chmele v Žatci stouply a platí se od 600—1025 Kč za 50 kg chmele.

70.

kosti, jen pohledu na Artura se vyhýbala.

„Nač myslíš?“ tázala se hraběnka, když neodpovídal na její otázku.

„Nač? Ani nevím,“ omlouval se zaleknutě. „Snad na to, že jsem já jediný nedostal nic.“

„Skutečně, na barona Artura jste zapomněla a jemu by to bylo líto. Přál si svatební kytici, nejste li unavena, udělejte mu tedy nějakou. Může ji poslati do Karlových Varů baronesse Alici.“

„To ne,“ bránil se chvatně. „Mně dostačí taková, jako má strýček, ovšem, nebude-li to dělati slečně obtíží.“

„Pan baron může si poručit, mileráda udělám, čeho si přeje,“ pravila dosti chladně.

„Neporoučím, pouze prosím,“ odpověděl zdvořile.

Milada se maličko zruměnila a odběhnuvši, řezala nové kvítí.

„Je opravdu velmi milá a způsobná,“ chválila hraběnka. „Otec z ní může míti radost. Arci, Paříž udělá z každého jiného člověka, zvláště z děvčete.“

„Jen z naší mamsel Niny nic dobrého neudělala,“ škádlil hrabě.

„Nehněvej mě,“ kárala hraběnka „ta není z Paříže, ta se pokazila v Čechách. Jsem ráda, že jsem si sem vyšla. Tuze krásně se

71.

zde sedí a já tolik ráda mám květiny. Škoda, že mě doma čeká nové rozčilení, až budu dávat Nině výpověď. Rozpláče se, bude padat na kolena a já v takové chvíli nemám odvahu.“

„Přeješ-li si, dám ji výpověď sám,“ nabídl se hrabě.

„Buď tak laskav, učin to, velice se mi ulehčí. Již ji ani vidět nechci a těch čtrnáct dní, co zde bude, ani do kuchyně nevkročím.“

„Příchod Miladin přerušil hovor. Podávala Arturovi květy a zmateně se usmívajíc, divala se tak, aby se jejich pohledy nestřetly.

„Děkuji vám srdečně, jste velmi laskavá,“ děkoval galantně. „Dovolíte-li, přijdu si častěji pro kytičku.“

„Jen také na mne nezapomínejte,“ připomínal hrabě, jenž pohledem starého labužníka měřil sličnou zahradnici.

„Dokud budu doma, pošlu milostivým pánům vždycky ráno s ostatními kyticemi po malé kytici. Přeje si snad paní hraběnka ještě něco?“

„Již nic, děkuji vám také ještě jednou, jsem velice spokojena.“

„To je mi nejmilejší odplatou a prosím toliko, aby milostivá vrchnost se na mého otce nehněvala. Je věrný a přičinlivý a za zlomyslnost jiných nemůže.“

době zimní vyhovujeme tomuto tím, že do krmné dávky snažíme se zařaditi jednak krmiva přímo vodnatá (melasu), ale zejména máme snažiti se co nejvíce podávati plodin kořenatých a hlíznatých, neboť jejich vliv na dojivost jest beze sporu největší.

V našich poměrech přicházejí v úvahu asi tyto druhy těchto plodin:

Na prvém místě dlužno jmenovati krmnou řepu. Ze všech těchto plodin hodí se pro dojnice nejlépe a sice proto, poněvadž nemá ani ve velkých dávkách zkrmena, sebe menšího účinku na zažívací ústrojí a nemění vůbec jakost mléka. Nejvhodnější množství na kus a den jest asi 15—30 kg. Dávky pod 10 kg neměli bychom podávati, poněvadž jejich účinek jest neznatelný. Máme li krmné řepy málo, dejme ji jenom dobrým dojnicím, ale ve větším množství.

Cukrovky užívá se ke krmení málo a jest to také krmivo, kterým musí se krmiti opatrněji (10—20 kg), poněvadž jinak by vyvolalo silný průjem. Pokud se však týče výživnosti, tu musíme ji klásti na první místo, vzhledem k velikému obsahu cukru.

U řep nutno míti na zřeteli, že čím jest bulva větší, tím menší jest její obsažnost na živiny. Ze živin nejvíce jest v řepách cukru, nejméně bílkovin, kterých jest tak málo, že se s nimi při výpočtu krmných dávek téměř nepočítá. Z toho plyne, že nutno současně přikrmovati i krmivo bílkovinami bohaté (šrot, pokrutiny a pod.).

Mrkve hodí se ke krmení dojnic znamenitě. Po červené mrkvi i máslo nabude sytě žluté barvy. Bohužel bývá tohoto krmiva tak málo, že skoro nepřichází v úvahu.

Dovolí-li to ceny tržní, můžeme konečně s úspěchem použíti i bramborů. Svým účinkem se tyto ovšem předešlým plodinám nevyrovnají, ježto obsahují mnohem méně šťávy. Ale jinak svým velikým obsahem škrobu jsou prospěšné. Krmíme je dojnicím vždy syrové a to v množství nejvýše do 15 kg na kus a den. Mějme však na paměti, že hlízy zelenavé a klíčky působí jedovatě (solanin). I dobré brambory mají ve stavu syrovém chuť poněkud škrablavou i snažíme se ji zmírniti současným podáváním menší dávky pokrutin.

Z Chmelného trhu.

Chmel.

V uplynulém týdnu trval nezměněně zájem o žatecké chmele. Byly hledány hlavně prima a dobré střední chmele, jejichž ceny se uhajovaly, vlastníci jejich byli také zdrženlivější v prodeji, kdežto střední chmele byly stále ještě snadno k dostání. Cenový rámec se rozšířil a pohybuje od 550 do 950 Kč za 50 kg. Za podřadné strakaté zboží bylo placeno i méně než nejnižší cenový záznam. Kupovalo se hlavně pro cizinu a levné chmele pro domácí pivovary. Odhaduje se, že do dnes bylo již z venkova vykoupeno přes 100 000 centů. Veřejná značkovna chmele v Žatci ověřila dosud 28 000 centů po 50 kg žateckého chmele sklizně 1936. (Český odbor Jednoty chmele v Žatci.) — Na Roudnicku pokračoval čilý nákup, čehož dokladem je že z prvé ruky je vyprodáno 11—12 tisíc celních centů letošní roudnické sklizně. Ceny jsou stabilisovány u jakostních chmelů od 500 Kč do 600 Kč a u středních od Kč 300 do 500 Kč za 50 kg. Výkup je hladký a pěstitelé spíše namnoze zbytečně podbízí partie, čímž si snižují cenovou hranici. Zvláště se tak děje u chmelů horších kvalit. (Jednota chmelařská v Roudnici n. Lab.)

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.